

**АНАТОЛИЙ ВАСИЛИЕВИЧ
МИТЯЕВ
ВОЛХ ВСЕСЛАВИЕВИЧ**

Превод от руски: Христина Стайкова, 1975

chitanka.info

Веднаж над Руската земя се появил бял облак. Той плувал по небето. А като стигнал до средата, спрял. Неочаквано от облака излетяла мълния, треснал гръм и ливнал дъжд. След дъжда на небето се появили едновременно три дъги. Хората ги гледали и говорели: в Руската земя се е родил юнак.

И наистина, така било. Родил се богатирът Волх Всеславиевич.

Майката сложила сина си в люлката. Донесла пеленки да го повие. А момчето изведнаж продумало:

— Не ми приляга това, мамо. Повий ме в здрава желязна броня.

Както поискал синът, така и направила майката. Вместо играчка му дала боздуган. Волх играел с боздугана и растял не с дни, а с часове.

Когато се изправил за пръв път на краката си, земята потреперила, върховете на дъбовете зашумели, по езерата от бряг до бряг пробягала вълна.

На седем години Волх напуснал родния си дом и отишъл в гората. Там в една къщичка живеел старец-магьосник. Старецът научил Волх на разни магьосничества — да се превръща в птица, в звяр и в риба. Богатирът можел да се предрешава даже на малка мравка.

На петнайсет години Волх събрал дружина — трийсет богатири без един. Самият той бил тридесетият. И вдигнала се дружината да брани родната земя.

Веднаж Волх казал на другарите си:

— Ще отида в други царства-господарства. Ще видя какво става там.

Превърнал се Волх в сокол-птица и полетял.

В едно царство търговци се стягали да тръгнат със стоки за Руската земя. Да търгуват, а не да воюват. Добро дело е това, в него заплаха няма. Полетял Волх-соколът към друго царство.

Там народът посрещал руските пратеници с хляб и сол. Значи и тук има мир. Полетял Волх-соколът към трето царство.

В третото царство соколът кацнал на един прозорец в царския дворец. И чул — цар Салтик говори на царицата:

— Докато Волх е малък, аз ще нападам Руската земя. Ще завоювам всички градове: и Киев, и Чернигов, и Новгород. Ще пъкна Волх в желязната клетка, ще му заповядам да се превръща ту в таралеж, ту в смок, а когато дойдат гости — в планински козел-тур. Нека всички видят какъв юнак съм надвил. После ще принудя Волх да стане мравка и ще го смачкам.

— Не нападай Руската земя. Живей с нея в мир — помолила царицата. — Сънувах сън: северната стрела се сблъска в небето с южната стрела. Нашата, южната, се пречупи. Волх е млад и е по-силен от тебе.

Ужасно се разгневил цар Салтик. Ударил царицата, блъснал я върху каменния под и започнал да я тъпче с крака. След това я затворил в тъмница, та да умре там — без светлина, без храна, без вода.

Волх-соколът хвъркнал от прозореца. Полетял към своята земя. Когато стигнал при другарите си, заповядал да вдигнат шатрите и да тръгнат в поход. И ето, дружината влязла в царството на Салтик. Край столицата Волх заповядал да спрат, а самият той се превърнал в хермелин и се прехвърлил през каменната градска стена. Промъкнал се в царския дворец, намерил там оръжейния склад и прегризал тетивите на лъковете, отхапал върховете на копията. В конюшната огризал ремъците на седлата. И примъкнал въже на градската стена. Единият край вързал горе. Другият спуснал на своите другари.

След това хермелинът притичал при царската стража. Застанал пред нея на задните си лапички, затанцувал в кръг. Стражите се слисали, напуснали постовете. Мислят си: „Ако го хванем, на царя подарък ще бъде.“ Хвърлили наметалата, втурнали се към зверчето, притиснали го към земята и го завързали с як възел.

Самият Салтик излязъл да види какъв е този смут. В същия миг възелът се развързал, наметалата отхвъркнали встрани. И вместо

малък хермелин, пред царя застанал огромен тур със златни рога.

— Ти искаше да ме видиш в образа на тур — казал юнакът. — Ето на, гледай!

— Убийте Волх-тура! — развикал се Салтик.

Стражите замахнали със саби, но те излетели от ръцете им, защото в същия миг дружината нахлула в града през стената и ударила по тях с мечове.

На помощ на стражите се притекла царската войска. Но лъковете не стреляли. Копията не пробождали. Конете се уплашили от тура и се изправили на задните си крака. Ремъците на седлата се скъсали.

Ездачите изпопадали. Тогава молили за милост. Богатирът пощадил всички.

— Отвори тъмницата, Салтик! — казал Волх. — Пусни царицата на свобода.

— Това няма да стане — отвърнал Салтик. — Тъмницата никой не може да отвори. Царицата там ще си умре. Самият аз нажежих в ковачницата ключа до бяло и го строших с чук.

— Добре! — казал Волх. — Ти нали искаше да се превърна в мравка... Тогава гледай!

Богатирът се превърнал в мравка. Тя се вмъкнала в ключалката, натиснала пружината и бравата се отворила. Царицата излязла на свобода.

— Тя е по-разумна от тебе, царю Салтик — казал Волх. — Тя ще управлява царството.

Като чул това, Салтик от яд и умрял. А Волх Всеславиевич със своята дружина се прибрал у дома си. Още много години славният богатир бранил Руската земя. Хората виждали в небето белия сокол и спокойно орели земята или се веселели на празници — знаели, че никакъв враг няма да посмее да ги нападне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.